Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 26ης Φεβρουαρίου 2015 *

«Προδικαστική παραπομπή — Κοινωνική ασφάλιση — Κανονισμός (ΕΟΚ) 1408/71 — Άρθρο 4 — Καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής — Επιβαρύνσεις στα εισοδήματα από περιουσία — Γενικός κοινωνικού χαρακτήρα φόρος — Φόρος για την εξόφληση του χρέους του κοινωνικοασφαλιστικού συστήματος — Κοινωνικού χαρακτήρα επιβάρυνση — Φόρος επιπρόσθετος στην κοινωνικού χαρακτήρα επιβάρυνση — Συμμετοχή στη χρηματοδότηση υποχρεωτικών καθεστώτων κοινωνικής ασφαλίσεως — Άμεσος και αρκούντως ουσιαστικός σύνδεσμος με ορισμένους κλάδους κοινωνικής ασφαλίσεως»

Στην υπόθεση C-623/13,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Conseil d'État (Γαλλία) με απόφαση της 17ης Ιουλίου 2013, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 28 Νοεμβρίου 2013, στο πλαίσιο της δίκης

Ministre de l'Économie et des Finances

κατά

Gérard de Ruyter,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Tizzano, πρόεδρο τμήματος, S. Rodin, A. Borg Barthet, E. Levits και F. Biltgen (εισηγητή), δικαστές,

γενική εισαγγελέας: E. Sharpston

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— ο G. de Ruyter, εκπροσωπούμενος από τον J. Molinié, avocat,

— η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους D. Colas και R. Coesme,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους D. Martin και W. Roels,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 21ης Οκτωβρίου 2014,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 4 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996 (ΕΕ 1997, L 28, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 1606/98 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1998 (ΕΕ L 209, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 1408/71).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του ministre de l'Économie et des Finances [Υπουργού Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών] και του G. de Ruyter σχετικά με την καταβολή διαφόρων κοινωνικού χαρακτήρα φόρων για τα έτη από το 1997 έως το 2004, όσον αφορά ισόβιες προσόδους εξ επαχθούς αιτίας προερχόμενες από τις Κάτω Χώρες.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

3 Το άρθρο 4 του κανονισμού 1408/71, που φέρει τον τίτλο «Πεδίο εφαρμογής καθ' ύλη», έχει ως εξής:

«1. Ο παρών κανονισμός ισχύει για όλες τις νομοθεσίες που αφορούν τους ακόλουθους κλάδους κοινωνικής ασφαλίσεως:

α) παροχές ασθενείας και μητρότητας·

β) παροχές αναπηρίας, περιλαμβανομένων εκείνων που προορίζονται για τη διατήρηση ή βελτίωση της ικανότητας βιοπορισμού·

γ) παροχές γήρατος·

δ) παροχές επιζώντων·

ε) παροχές εργατικών ατυχημάτων και επαγγελματικών ασθενειών·

στ) επιδόματα λόγω θανάτου·

ζ) παροχές ανεργίας·

η) οικογενειακές παροχές.

2. Ο παρών κανονισμός ισχύει για τα γενικά και ειδικά συστήματα κοινωνικής ασφαλίσεως, με ή χωρίς συνεισφορά, καθώς και για συστήματα σχετικά με τις υποχρεώσεις του εργοδότη ή του πλοιοκτήτη εν σχέσει προς τις παροχές που προβλέπονται στην παράγραφο 1.»

4 Το άρθρο 13 του κανονισμού 1408/71 έχει ως εξής:

«1. Με την επιφύλαξη των άρθρων 14γ και 14στ, τα πρόσωπα για τα οποία ισχύει ο παρών κανονισμός υπόκεινται στη νομοθεσία ενός μόνου κράτους μέλους. Η νομοθεσία αυτή προσδιορίζεται σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος τίτλου.

2. Με την επιφύλαξη των άρθρων 14 έως 17:

α) το πρόσωπο που ασκεί μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος κράτους μέλους υπόκειται στη νομοθεσία του κράτους αυτού, ακόμη και αν κατοικεί στο έδαφος άλλου κράτους μέλους ή αν η επιχείρηση ή ο εργοδότης που το απασχολεί έχει την έδρα της ή την κατοικία του στο έδαφος άλλου κράτους μέλους·

β) το πρόσωπο που ασκεί μη μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος κράτους μέλους υπόκειται στη νομοθεσία του κράτους αυτού, ακόμη και αν κατοικεί στο έδαφος άλλου κράτους μέλους·

[...]»

Το γαλλικό δίκαιο

5 Δυνάμει του άρθρου L. 136-6 του code de la sécurité sociale [Κώδικα Κοινωνικής Ασφαλίσεως], όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως της κύριας δίκης, τα φυσικά πρόσωπα που έχουν τη φορολογική κατοικία τους στη Γαλλία κατά την έννοια του άρθρου 4 B του code général des impôts [Γενικού Φορολογικού Κώδικα] υπόκεινται σε φόρο επί των εισοδημάτων από περιουσία ο οποίος υπολογίζεται επί του καθαρού ποσού που λαμβάνεται υπόψη για τον υπολογισμό του φόρου εισοδήματος, ιδίως επί των εισοδημάτων από ακίνητα, επί των ισοβίων προσόδων που έχουν συσταθεί εξ επαχθούς αιτίας και επί των εισοδημάτων από κινητές αξίες.

6 Κατά το άρθρο 1600-0 C του code général des impôts, που περιλαμβάνεται μεταξύ των διατάξεων του ως άνω κώδικα για τον «[c]ontribution sociale généralisée perçue au profit de la Caisse nationale des allocations familiales, du fonds de solidarité vieillesse et des régimes obligatoires d'assurance maladie [γενικό κοινωνικού χαρακτήρα φόρο που εισπράττεται υπέρ του Εθνικού Ταμείου οικογενειακών επιδομάτων, του ταμείου αλληλεγγύης γήρατος και των υποχρεωτικών καθεστώτων ασφαλίσεως ασθενείας]» (στο εξής: CSG), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως της κύριας δίκης, τα φυσικά πρόσωπα που έχουν τη φορολογική κατοικία τους στη Γαλλία κατά την έννοια του άρθρου 4 B υπόκεινται, όπως επισημαίνεται στο άρθρο L. 136-6 του code de la sécurité sociale, σε φόρο επί των εισοδημάτων από περιουσία ο οποίος υπολογίζεται επί του καθαρού ποσού που λαμβάνεται υπόψη για τον υπολογισμό του φόρου εισοδήματος, ιδίως επί των εισοδημάτων από ακίνητα, επί των ισοβίων προσόδων που έχουν συσταθεί εξ επαχθούς αιτίας και επί των εισοδημάτων από κινητές αξίες.

7 Βάσει των άρθρων 1600-0 G και 1600-0 H του code général des impôts, όπως ίσχυαν κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως της κύριας δίκης, τα πρόσωπα αυτά υπόκεινται επίσης στον «contribution pour le remboursement de la dette sociale» [φόρο για την εξόφληση του κοινωνικού χρέους] (στο εξής: CRDS), ο οποίος υπολογίζεται επί των ίδιων εισοδημάτων.

8 Κατά το άρθρο 1600-0 F bis του code général des impôts, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως της κύριας δίκης, τα εν λόγω πρόσωπα υπόκεινται ακόμη σε «prélèvement social» [κοινωνικού χαρακτήρα επιβάρυνση] 2 % επί των ίδιων εισοδημάτων καθώς και, από 1ης Ιουλίου 2004, σύμφωνα με το άρθρο L. 14-10-4 του code de l'action sociale et des familles [Κώδικα κοινωνικής και οικογενειακής πολιτικής] σε πρόσθετο φόρο 0,3 %.

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

9 Ο G. de Ruyter, Ολλανδός υπήκοος ο οποίος κατοικεί στη Γαλλία, απασχολείται από την ολλανδική εταιρία Vermeer Verenigde Bedrijven BV.

10 Για τα έτη από το 1997 έως το 2004, ο G. de Ruyter δήλωσε στη Γαλλία εισοδήματα προερχόμενα από τις Κάτω Χώρες τα οποία αποτελούνταν από μισθούς, εισοδήματα από κινητές αξίες, κέρδη από βιομηχανικές και εμπορικές δραστηριότητες και ισόβιες προσόδους εξ επαχθούς αιτίας οι οποίες καταβάλλονταν από δύο ολλανδικές ασφαλιστικές εταιρίες.

11 Η γαλλική φορολογική αρχή έκρινε ότι οι ισόβιες προσόδοι εξ επαχθούς αιτίας τις οποίες είχε ο G. de Ruyter συνιστούσαν εισοδήματα από περιουσία και του επέβαλε τους αναλογούντες στις προσόδους αυτές εισφορές CSG και CRDS, κοινωνικού χαρακτήρα επιβάρυνση 2 % καθώς και επιπρόσθετο στην επιβάρυνση αυτή φόρο 0,3 %.

12 Ο G. de Ruyter υπέβαλε ενώπιον της ως άνω αρχής ενστάσεις κατά του βασίμου της φορολογήσεως αυτής, εκτιμώντας ότι η επιβαλλόμενη σε αυτόν υποχρέωση να καταβάλει, για τα ίδια εισοδήματα, εισφορές σε δύο διαφορετικά καθεστώτα κοινωνικής ασφαλίσεως αντέβαινε στην ισχύουσα βάσει του άρθρου 13 του κανονισμού 1408/71 αρχή της εφαρμογής της κοινωνικής νομοθεσίας ενός μόνον κράτους μέλους, δεδομένου ότι στα εισοδήματα αυτά είχαν ήδη επιβληθεί επιβαρύνσεις της ίδιας φύσεως στις Κάτω Χώρες. Κατόπιν απορρίψεως τόσο των ως άνω ενστάσεων όσο και των προσφυγών που άσκησε ακολούθως ενώπιον των tribunaux administratifs [Διοικητικών Πρωτοδικείων] της Μασσαλίας και της Νιμ, ο G. de Ruyter εφεσίβαλε τις αποφάσεις των δικαστηρίων αυτών ενώπιον του cour administrative d'appel [Διοικητικού Εφετείου] Μασσαλίας.

13 Με αποφάσεις της 15ης Οκτωβρίου 2009 και της 1ης Ιουλίου 2010, το cour administrative d'appel της Μασσαλίας απάλλαξε τον G. de Ruyter από τις εισφορές επί των ισοβίων προσόδων που είχε λάβει, αντιστοίχως, για τα έτη 1997 έως 2000 και 2001 έως 2004, εκτιμώντας ότι το να υπόκεινται οι ισόβιες πρόσοδοι στην επίδικη φορολογία αντέβαινε στην αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων την οποία θεσπίζει το άρθρο 39 ΕΚ.

14 Κατά των αποφάσεων αυτών ασκήθηκε αναίρεση από τον ministre du Budget, des Comptes publics, de la Fonction publique et de la Réforme de l'État [Υπουργού Προϋπολογισμού, Δημόσιου Λογιστικού, Σώματος Δημοσίων Υπαλλήλων και Κρατικής Μεταρρυθμίσεως] ενώπιον του Conseil d'État.

15 Με απόφαση της 17ης Ιουλίου 2013, το Conseil d'État αναίρεσε τη μεν απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 2009 του cour administrative d'appel της Μασσαλίας μερικώς, τη δε απόφαση της 1ης Ιουλίου 2010 του ίδιου δικαστηρίου εξ ολοκλήρου. Το Conseil d'État έκρινε ότι το γεγονός και μόνον ότι οι επίμαχες ισόβιες πρόσοδοι είχαν υποβληθεί στις Κάτω Χώρες σε φορολόγηση του ίδιου τύπου με τη φορολόγηση στην οποία υποβάλλονταν στη Γαλλία δεν αρκούσε ώστε να στοιχειοθετηθεί προσβολή της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων, εφόσον η τότε ισχύουσα Συνθήκη ΕΚ δεν έτασσε γενικά κριτήρια κατανομής αρμοδιοτήτων μεταξύ των κρατών μελών όσον αφορά τη διπλή φορολογία εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

16 Λαμβάνοντας την απόφαση να κρίνει επί της ουσίας τις δύο υποθέσεις που εκκρεμούσαν ενώπιόν του και στο μέτρο που ο G. de Ruyter υποστήριζε ότι οι επίμαχες στην κύρια δίκη επιβαρύνσεις αντέβαιναν στο άρθρο 13 του κανονισμού 1408/71, το Conseil d'État έκρινε ότι, προκειμένου να εκτιμήσει το πεδίο εφαρμογής της αρχής της εφαρμογής της νομοθεσίας ενός μόνον κράτους μέλους την οποία προβλέπει το ως άνω άρθρο, έπρεπε να κριθεί αν οι επιβαρύνσεις αυτές έχουν άμεσο και ουσιαστικό σύνδεσμο με ορισμένους από τους κλάδους κοινωνικής ασφαλίσεως που απαριθμούνται στο άρθρο 4 του κανονισμού 1408/71 και κατά συνέπεια εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού.

17 Συναφώς, το Conseil d'État διαπίστωσε ότι, αφενός, οι εν λόγω επιβαρύνσεις συμβάλλουν στη χρηματοδότηση γαλλικών υποχρεωτικών καθεστώτων κοινωνικής ασφαλίσεως.

18 Αφετέρου, σε αντίθεση με τις περιπτώσεις που οδήγησαν στην έκδοση των αποφάσεων Επιτροπή κατά Γαλλίας (C-34/98, EU:C:2000:84) και Επιτροπή κατά Γαλλίας (C-169/98, EU:C:2000:85), το Conseil d'État επισήμανε ότι οι επίμαχες στην κύρια δίκη επιβαρύνσεις δεν επιβάλλονται σε εισοδήματα από επαγγελματική δραστηριότητα και εισοδήματα αναπληρώσεως, οπότε υποκαθιστούν εν μέρει τις

κοινωνικοασφαλιστικές εισφορές, αλλά υπολογίζονται αποκλειστικώς επί των εισοδημάτων από την περιουσία του προσώπου το οποίο βαρύνουν, ανεξαρτήτως της εκ μέρους του ασκήσεως επαγγελματικής δραστηριότητας.

19 Το Conseil d'État επισήμανε ακόμη ότι οι εν λόγω επιβαρύνσεις ουδόλως συνδέονται με θεμελίωση δικαιώματος επί παροχής ή ωφελήματος χορηγούμενων από καθεστώς κοινωνικής ασφαλίσεως και ότι για τον λόγο αυτό θεωρούνται ως έχουσες χαρακτήρα φορολογήσεως και όχι κοινωνικοασφαλιστικής εισφοράς κατά την έννοια των εθνικών συνταγματικών και νομοθετικών διατάξεων.

20 Υπ' αυτές τις συνθήκες, το Conseil d'État αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Παρουσιάζουν οι φορολογικές επιβαρύνσεις των εισοδημάτων από περιουσία, όπως είναι η CSG επί των εισοδημάτων από περιουσία, η CRDS που επιβάλλεται επί των ως άνω εισοδημάτων, η κοινωνική επιβάρυνση του 2 % και η πρόσθετη εισφορά επί της επιβαρύνσεως αυτής, για τον λόγο και μόνον ότι συμβάλλουν στη χρηματοδότηση γαλλικών υποχρεωτικών καθεστώτων κοινωνικής ασφαλίσεως, άμεσο και ουσιώδη σύνδεσμο με ορισμένους από τους κλάδους κοινωνικής ασφαλίσεως που απαριθμούνται στο άρθρο 4 του κανονισμού [1408/71] και εμπίπτουν, κατά συνέπεια, στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

21 Με το ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινισθεί αν επιβαρύνσεις στα εισοδήματα από περιουσία, όπως οι επίδικες στην κύρια δίκη, οι οποίες συμβάλλουν στη χρηματοδότηση των υποχρεωτικών καθεστώτων κοινωνικής ασφαλίσεως, έχουν άμεσο και ουσιαστικό σύνδεσμο με ορισμένους από τους κλάδους κοινωνικής ασφαλίσεως που απαριθμούνται στο άρθρο 4 του κανονισμού 1408/71 και κατά συνέπεια εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του ως άνω κανονισμού, μολονότι οι ως άνω επιβαρύνσεις υπολογίζονται επί των εισοδημάτων από την περιουσία των υποκειμένων στον φόρο, ανεξαρτήτως της εκ μέρους τους ασκήσεως επαγγελματικής δραστηριότητας.

22 Προκειμένου να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 4 του κανονισμού 1408/71 ορίζει το πεδίο εφαρμογής των διατάξεων του εν λόγω κανονισμού κατά τρόπο ώστε οι κανόνες του δικαίου της Ένωσης να εφαρμόζονται σε όλα τα καθεστώτα κοινωνικής ασφαλίσεως (αποφάσεις Jansen, 104/76, EU:C:1977:72, σκέψη 7, καθώς και Rheinhold & Mahla, C-327/92, EU:C:1995:144, σκέψη 15).

23 Το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι το αποφασιστικό στοιχείο για την εφαρμογή του κανονισμού 1408/71 συνίσταται στον άμεσο και αρκούντως ουσιαστικό σύνδεσμο που πρέπει να έχει η επίμαχη διάταξη με τους νόμους που διέπουν τους απαριθμούμενους στο άρθρο 4 του κανονισμού 1408/71 κλάδους κοινωνικής ασφαλίσεως (αποφάσεις Rheinhold & Mahla, EU:C:1995:144, σκέψη 23· Επιτροπή κατά Γαλλίας, EU:C:2000:84, σκέψη 35, και Επιτροπή κατά Γαλλίας, EU:C:2000:85, σκέψη 33).

24 Το γεγονός ότι μια επιβάρυνση χαρακτηρίζεται ως φόρος από την εθνική νομοθεσία δεν σημαίνει ότι, υπό το πρίσμα του κανονισμού 1408/71, η επιβάρυνση αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του ως άνω κανονισμού (αποφάσεις Επιτροπή κατά Γαλλίας, EU:C:2000:84, σκέψη 34, και Επιτροπή κατά Γαλλίας, EU:C:2000:85, σκέψη 32).

25 Η διαπίστωση αυτή δεν αναιρείται ούτε από το γεγονός ότι η εν λόγω επιβάρυνση προορίζεται εν μέρει για την εξόφληση χρέους του καθεστώτος κοινωνικής ασφαλίσεως που προήλθε από τη χρηματοδότηση παροχών χορηγηθεισών κατά το παρελθόν (απόφαση Επιτροπή κατά Γαλλίας, EU:C:2000:84, σκέψη 39) αλλά και, όπως επισήμανε και η γενική εισαγγελέας στο σημείο 31 των προτάσεών της, ούτε καν από το γεγονός ότι η εν λόγω επιβάρυνση δεν έχει σκοπό να υποκαταστήσει προϋπάρξασες κοινωνικοασφαλιστικές εισφορές.

26 Ομοίως, η ύπαρξη ή μη ανταλλάγματος υπό τη μορφή παροχών δεν ασκεί επιρροή για τους σκοπούς της εφαρμογής του κανονισμού 1408/71, εφόσον το αποφασιστικό κριτήριο είναι εκείνο της ειδικής χρησιμοποιήσεως ενός φόρου για τη χρηματοδότηση καθεστώτος κοινωνικής ασφαλίσεως κράτους μέλους (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, αποφάσεις Επιτροπή κατά Γαλλίας, EU:C:2000:84, σκέψεις 39 και 40, καθώς και Επιτροπή κατά Γαλλίας, EU:C:2000:85, σκέψεις 37 και 38).

27 Έτσι, σε υποθέσεις που αφορούσαν φορολογικές επιβαρύνσεις επιβαλλόμενες από τη γαλλική φορολογική αρχή επί εισοδημάτων από επαγγελματική δραστηριότητα και επί εισοδημάτων αναπληρώσεως τα οποία πραγματοποιούσαν μισθωτοί και μη μισθωτοί εργαζόμενοι οι οποίοι είχαν την κατοικία τους στη Γαλλία και υπόκειντο στη φορολογική δικαιοδοσία της Γαλλικής Δημοκρατίας, αλλά εργάζονταν σε άλλο κράτος μέλος, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι οι επιβαρύνσεις αυτές χρησιμοποιούνταν ειδικώς και ευθέως για τη χρηματοδότηση της κοινωνικής ασφαλίσεως στη Γαλλία και συνήγαγε εξ αυτού ότι οι εν λόγω επιβαρύνσεις είχαν άμεσο και αρκούντως ουσιαστικό σύνδεσμο με τους νόμους που διέπουν τους κλάδους κοινωνικής ασφαλίσεως οι οποίοι απαριθμούνται στο άρθρο 4 του κανονισμού 1408/71 (αποφάσεις Επιτροπή κατά Γαλλίας, EU:C:2000:84, σκέψεις 36 και 37, καθώς και Επιτροπή κατά Γαλλίας, EU:C:2000:85, σκέψεις 34 και 35).

28 Το ίδιο συμπέρασμα πρέπει να συναχθεί όσον αφορά τις επίμαχες στην κύρια δίκη επιβαρύνσεις, οι οποίες δεν επιβάλλονται σε εισοδήματα από επαγγελματική δραστηριότητα και εισοδήματα αναπληρώσεως των εργαζομένων, αλλά υπολογίζονται επί των εισοδημάτων από περιουσία, εφόσον δεν αμφισβητείται ότι τα έσοδα από τις επιβαρύνσεις αυτές χρησιμοποιούνται ευθέως και ειδικώς για τη χρηματοδότηση ορισμένων κλάδων κοινωνικής ασφαλίσεως στη Γαλλία ή για τον περιορισμό των ελλειμμάτων των κλάδων αυτών.

29 Οι εν λόγω επιβαρύνσεις έχουν συνεπώς άμεσο και αρκούντως ουσιαστικό σύνδεσμο με τους νόμους οι οποίοι διέπουν τους κλάδους κοινωνικής ασφαλίσεως που απαριθμούνται στο άρθρο 4 του κανονισμού 1408/71, ανεξάρτητα από την απουσία σχέσεως μεταξύ των εισοδημάτων από την περιουσία των υποκείμενων στον φόρο και της εκ μέρους τους ασκήσεως επαγγελματικής δραστηριότητας.

30 Συναφώς, όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 41 των προτάσεών της, η εφαρμογή των διατάξεων του κανονισμού 1408/71 δεν εξαρτάται από την άσκηση επαγγελματικής δραστηριότητας.

31 Ειδικότερα, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι η ύπαρξη σχέσεως εργασίας δεν επηρεάζει την εφαρμογή του κανονισμού 1408/71, δεδομένου ότι το καθοριστικό στοιχείο συναφώς είναι το γεγονός ότι το οικείο πρόσωπο είναι ασφαλισμένο υποχρεωτικά ή προαιρετικά έναντι ενός ή περισσότερων κινδύνων στο πλαίσιο γενικού ή ειδικού καθεστώτος κοινωνικής ασφαλίσεως εκ των μνημονευομένων στο άρθρο 1, στοιχείο α', του εν λόγω κανονισμού (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, αποφάσεις Martínez Sala, C-85/96, EU:C:1998:217, σκέψη 36, και Borger, C-516/09, EU:C:2011:136, σκέψεις 26 και 28).

32 Εξάλλου, χαρακτηριστικό της «νομοθεσίας» κατά την έννοια του άρθρου 1, στοιχείο ι', του κανονισμού 1408/71 είναι το ευρύ περιεχόμενό της, το οποίο εμπερικλείει όλα τα είδη νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών μέτρων που θεσπίζουν τα κράτη μέλη και πρέπει να θεωρηθεί ότι αναφέρεται σε όλα τα εθνικά μέτρα που ισχύουν στον συγκεκριμένο τομέα (απόφαση Bozzone, 87/76, EU:C:1977:60, σκέψη 10).

33 Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται, εξάλλου, από τον σκοπό τον οποίο επιδιώκει ο κανονισμός 1408/71 καθώς και από τις αρχές επί των οποίων στηρίζεται.

34 Ειδικότερα, προκειμένου να διασφαλίσει την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων στην Ένωση βάσει της αρχής της ίσης μεταχειρίσεώς τους έναντι των διαφόρων εθνικών νομοθεσιών, ο κανονισμός 1408/71 έχει καθιερώσει, στον τίτλο ΙΙ αυτού, σύστημα συντονισμού το οποίο αφορά μεταξύ άλλων τον καθορισμό της νομοθεσίας ή των νομοθεσιών που έχουν εφαρμογή επί των μισθωτών και μη

μισθωτών εργαζομένων οι οποίοι, υπό ποικίλες περιστάσεις, ασκούν το δικαίωμά τους ελεύθερης κυκλοφορίας (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, αποφάσεις Derouin, C-103/06, EU:C:2008:185, σκέψη 20, και Tomaszewska, C-440/09, EU:C:2011:114, σκέψεις 25 και 28).

35 Η πληρότητα του συστήματος αυτού κανόνων συγκρούσεως έχει ως αποτέλεσμα να μην έχει ο νομοθέτης κάθε κράτους μέλους την εξουσία να ορίζει ελεύθερα την έκταση και τις προϋποθέσεις εφαρμογής της εθνικής του νομοθεσίας όσον αφορά τα πρόσωπα που υπόκεινται σ' αυτή και το έδαφος εντός του οποίου οι εθνικές διατάξεις παράγουν τα αποτελέσματά τους (αποφάσεις Luijten, 60/85, EU:C:1986:307, σκέψη 14, και Somova, C-103/13, EU:C:2014:2334, σκέψη 54).

36 Συναφώς, το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71 ορίζει ότι τα πρόσωπα για τα οποία ισχύει ο ως άνω κανονισμός υπόκεινται στη νομοθεσία ενός μόνον κράτους μέλους, οπότε, με την επιφύλαξη των περιπτώσεων οι οποίες προβλέπονται στα άρθρα 14γ και 14στ, αποκλείεται κάθε δυνατότητα σωρεύσεως περισσότερων εθνικών νομοθεσιών για το ίδιο χρονικό διάστημα (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση Perenboom, 102/76, EU:C:1977:71, σκέψη 11).

37 Η αρχή αυτή της εφαρμογής της νομοθεσίας ενός μόνον κράτους μέλους, η οποία ισχύει στον τομέα της κοινωνικής ασφαλίσεως, σκοπεί στην αποφυγή των περιπλοκών που μπορεί να προκύψουν από την ταυτόχρονη εφαρμογή περισσοτέρων εθνικών νομοθεσιών και στην εξάλειψη της άνισης μεταχειρίσεως που θα συνεπαγόταν, για τα πρόσωπα που μετακινούνται στο εσωτερικό της Ένωσης, η μερική ή πλήρης σώρευση των εφαρμοστέων νομοθεσιών (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, αποφάσεις Επιτροπή κατά Γαλλίας, EU:C:2000:84, σκέψη 46· Επιτροπή κατά Γαλλίας, EU:C:2000:85, σκέψη 43, και Allard, C-249/04, EU:C:2005:329, σκέψη 28).

38 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η εφαρμογή των διατάξεων του κανονισμού 1408/71 δεν μπορεί να περιοριστεί στα εισοδήματα τα οποία τα πρόσωπα αυτά αποκτούν από τις σχέσεις τους εργασίας, διότι διαφορετικά θα δημιουργούνταν ανισότητες ως προς την εφαρμογή του άρθρου 13 του ως άνω κανονισμού αναλόγως της προελεύσεως των εισοδημάτων των προσώπων αυτών.

39 Ειδικότερα, το να υποχρεώνονται εκείνοι οι κάτοικοι ενός κράτους μέλους οι οποίοι υπάγονται στην κοινωνική ασφάλιση άλλου κράτους μέλους να χρηματοδοτούν επιπροσθέτως, έστω και μόνο εν μέρει, την κοινωνική ασφάλιση του κράτους της κατοικίας θα συνεπαγόταν κατ' αυτόν τον τρόπο άνιση μεταχείριση υπό το πρίσμα του άρθρου 13 του κανονισμού 1408/71, δεδομένου ότι όλοι οι άλλοι κάτοικοι του πρώτου κράτους μέλους υποχρεούνται μόνο σε καταβολή εισφορών στο καθεστώς κοινωνικής ασφαλίσεως του κράτους μέλους αυτού (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, αποφάσεις Επιτροπή κατά Γαλλίας, EU:C:2000:84, σκέψεις 45 έως 48, και Επιτροπή κατά Γαλλίας, EU:C:2000:85, σκέψεις 42 έως 45).

40 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι ο G. de Ruyter, ως διακινούμενος εργαζόμενος, υπάγεται στην κοινωνική ασφάλιση του κράτους μέλους απασχολήσεως, δηλαδή των Κάτω Χωρών, και δεν υπόκειται σε καμία από τις εξαιρέσεις των άρθρων 14γ και 14στ του κανονισμού 1408/71, βάσει των οποίων επιτρέπεται η σώρευση περισσοτέρων εθνικών κοινωνικοασφαλιστικών νομοθεσιών, δεν μπορεί να υπαχθεί από το κράτος μέλος της κατοικίας σε νομοθετικές διατάξεις οι οποίες εισάγουν επιβαρύνσεις έχουσες άμεσο και αρκούντως ουσιαστικό σύνδεσμο με τους νόμους οι οποίοι διέπουν τους κλάδους κοινωνικής ασφαλίσεως που απαριθμούνται στο άρθρο 4 του κανονισμού 1408/71, ούτε ως προς τα εισοδήματα από σχέση εργασίας ούτε ως προς τα εισοδήματα από την περιουσία του.

41 Εξάλλου, όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 57 των προτάσεών της, βάσει της αρχής της εφαρμογής της νομοθεσίας ενός μόνον κράτους μέλους την οποία θεσπίζει το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71, οι ως άνω διαπιστώσεις δεν αναιρούνται από το ότι τα εισοδήματα από την περιουσία του G. de Ruyter ενδεχομένως δεν έχουν ακόμη υποβληθεί, στο κράτος μέλος απασχολήσεως, σε φορολόγηση έχουσα τη μορφή κοινωνικοασφαλιστικών εισφορών.

42 Βάσει του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, στο υποβληθέν ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι ο κανονισμός 1408/71 έχει την έννοια ότι επιβαρύνσεις επί των εισοδημάτων από περιουσία όπως οι επίδικες στην κύρια δίκη, όταν συμβάλλουν στη χρηματοδότηση των υποχρεωτικών καθεστώτων κοινωνικής ασφαλίσεως, έχουν άμεσο και ουσιαστικό σύνδεσμο με ορισμένους από τους κλάδους κοινωνικής ασφαλίσεως που απαριθμούνται στο άρθρο 4 του κανονισμού 1408/71 και κατά συνέπεια εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του ως άνω κανονισμού, μολονότι οι επιβαρύνσεις αυτές υπολογίζονται επί των εισοδημάτων από την περιουσία των υποκείμενων στον φόρο, ανεξαρτήτως της εκ μέρους τους ασκήσεως οποιασδήποτε επαγγελματικής δραστηριότητας.

Επί των δικαστικών εξόδων

43 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφαίνεται:

Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 1606/98 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1998, έχει την έννοια ότι επιβαρύνσεις επί των εισοδημάτων από περιουσία όπως οι επίδικες στην κύρια δίκη, όταν συμβάλλουν στη χρηματοδότηση των υποχρεωτικών καθεστώτων κοινωνικής ασφαλίσεως, έχουν άμεσο και ουσιαστικό σύνδεσμο με ορισμένους από τους κλάδους κοινωνικής ασφαλίσεως που απαριθμούνται στο άρθρο 4 του ως άνω κανονισμού 1408/71 και κατά συνέπεια εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού, μολονότι οι επιβαρύνσεις αυτές υπολογίζονται επί των εισοδημάτων από την περιουσία των υποκείμενων στον φόρο, ανεξαρτήτως της εκ μέρους τους ασκήσεως οποιασδήποτε επαγγελματικής δραστηριότητας.

(υπογραφές)